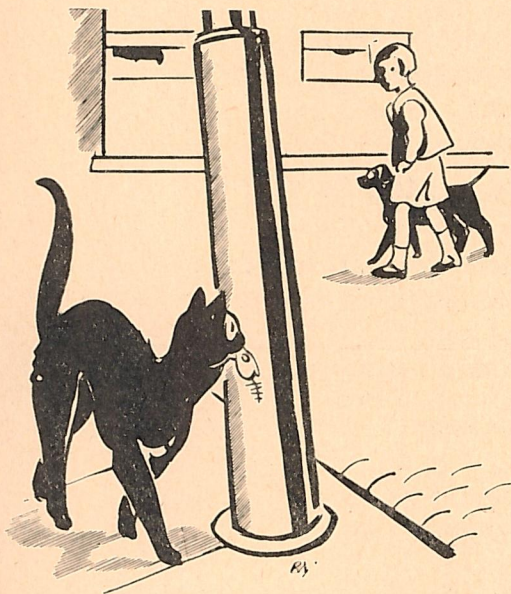

Той излѣзе, обиколи всички дворове, скита изъ улицитѣ. Едва привечеръ намѣри въ единъ сандѣкъ стара рибена глава и радостно я понесе тичешкомъ къмъ зимника. Нека поне последното желание на болния се изпълни.

Когато прекосяваше една близка вече улица, неочаквано

до ушитѣ му долетѣ познатъ звукъ. Въ дъното на улицата едно куче лаеше, Мъръ-Мъръ цѣлъ изтрѣпна: Боже, Господи! та това бѣше Хъръ-Хъръ! Той спрѣ на тротоара, пуствна за минута рибената глава и дигна носъ да подуши. Да! Божичко! Тукъ преди малко бѣше миналъ Хъръ-Хъръ и госпо-

дарчето: въ въздуха още се носѣше миризмата на тѣхната кжша! Какво да прави сега? Да хукне подиръ тѣхъ! Да ги настигне и да се върне въ кжши? Ами побратимѣтъ? Да го зарѣже така боленъ — умиращъ, самичкѣ между плъховетѣ? . . . На Мъръ-Мъръ му се стори, че сърдцето му ще се прѣсне отъ мжка. Но той бѣше добъръ и вѣренъ приятелъ. Въздъхна, грабна рибената глава и трѣгна къмъ зимника.

Стариятъ се зарадва, хапна малко, изпѣшка и легна да спи. Мъръ-Мъръ остана да бди надъ него. Цѣла нощъ наоколо се носѣше цвѣртене на плъхове: тѣ бѣха разбрали какво става и чакаха да си отмѣстятъ. Призори, капналь отъ умора, Мъръ-Мъръ задрѣма малко и неочаквано се събуди отъ болка. Скочи, огледа се, отъ едното му ухо капѣше кръвь. Плъховетѣ го бѣха гризнали надълбоко. Погледна къмъ другаря си. Той бѣше се прострѣлъ, неподвиженъ, умрѣлъ презъ нощта. Мъръ-Мъръ се наведе, прости се съ него, заплака и скочи на прозореца. Не искаше нито минута да остане повечетукъ. Съмваше се.

Сега той отново бѣше самичкѣ и бездоменъ.